

Mál nr. 36/2007

M

og

Vátryggingafélagið X v/ábyrgðartryggingar atvinnureksturs

Vinnuslys þegar M féll við þegar hann var að halda á olútank úr steypubifreið á milli svæða á verkstæði þann 14.10. 2003

Gögn.

1. Málskot móttakið 08.02. 2007, ásamt fylgiskjölum.
2. Bréf vátryggingafélagsins til nefndarinnar, dags. 15.02. 2007, ásamt fylgiskjölum.

Málsatvik.

Fyrirliggjandi gögn upplýsa um aðdraganda máls þessa. M slasaðist við vinnu sína þegar hann var að flyta við annan mann 40 kg olútank úr steypubifreið á milli svæða á verkstæði. Þeir gengu með takinn á milli sín og varð M fyrir því óhappi að flækja buxnaskálm í loftstút á loftpressu, sem stóð á gólfinu, með þeim afleiðingum að hann féll við og slasaðist á olnboga.

Vátryggingafélagið fellst á greiðsluskyldu sem nemur 2/3 hlutum en að mati þess sé rétt að M beri 1/3 hluta tjóns síns sjálfur vegna aðgæsluleysis. Vinnueftirlitið hafi ekki gert athugasemdir við lýsingu eða gólf en að loftpressa hafi verið staðsett þannig að hún þrengdi að gönguleið. Félagið telur að starfsmenn geti ekki gengið út frá því sem vísu að gönguleiðir séu alfarið án hindrana enda ljóst að á slíkum stöðum sé mikið í notkun af verkfærum og ýmsum tækjabúnaði. Verði að gera auknar kröfur til aðgæslu. Ganga þurfi úr skugga um fyrirfram hvort leiðin sé greið. Þetta eigi ekki hvað sýst við þegar haldið er á hlut sem byrgir sýn. Það telur að stúturinn á loftpressunni hafi átt að vera sýnilegur. Ekki sé upplýst um hvort samstarfsmaður M hafi orðið var við stútinn eða að slysið megi rekja til vangæslu hans eða annarra starfsmanna. Til stuðnings afstöðu sinni vísar félagið til Hrd. 81/2004 og dóms Hæstaréttar 15. febrúar 2007 í máli nr. 370/2006.

M telur bótaábyrgð fyrir hendi sbr. röksemdafærslu hans í málskotinu sem óþarft er að geta.

Vinnueftirlitið lætur þess getið m.a. að tankurinn hafi takmarkað útsýni M. Lýsing hafi verið fullnægjandi, gólfið sæmilega hreint og ekki hált. Það telur orsök slyssins vera þá að loftpressan hafi verið flutt inná verkstæðið og verið sett það innarlega á gólfið að hún þrengdi gönguleiðina talsvert, jafnframt sem tankurinn byrgði M sýn á stút loftpressunnar.

Álit.

Vátryggingafélagið hefur fallist á greiðsluskyldu sína sem nemur 2/3 hlutum. Álitaefni máls þessa er hvort M skuli bera hluta tjóns síns sjálfur vegna eigin sakar. Starfsmenn geta ekki reiknað með því að gönguleiðir séu án hindrana. Á verkstæðum má gera ráð fyrir hlutum sem lagðir hafa verið til hliðar t.d. verkfæri og tækjabúnaður líkt og var í þessu tilviki. Starfsmenn verða að gæta aukinnar aðgæslu vegna þessa og ganga úr skugga um hvort leiðin sé greið. Á því varð misbrestur. Þegar tekið er mið af framanrituðu og fyrirliggjandi gögnum ber M hluta tjóns síns sjálfur vegna eigin sakar. Hann hefði þurft að gæta aukinnar aðgæslu því útsýni hans var takmarkað. Þessa gætti hann ekki nægjanlega. Með hliðsjón af framanrituðu og fyrirliggjandi gögnum ber M 1/3 hluta tjóns síns sjálfur vegna eigin sakar.

Niðurstaða.

Vátryggingafélagið er greiðsluskylt sem nemur $2/3$ hlutum, M ber $1/3$ sjálfur vegna eigin sakar.

Reykjavík 16. mars 2007

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.